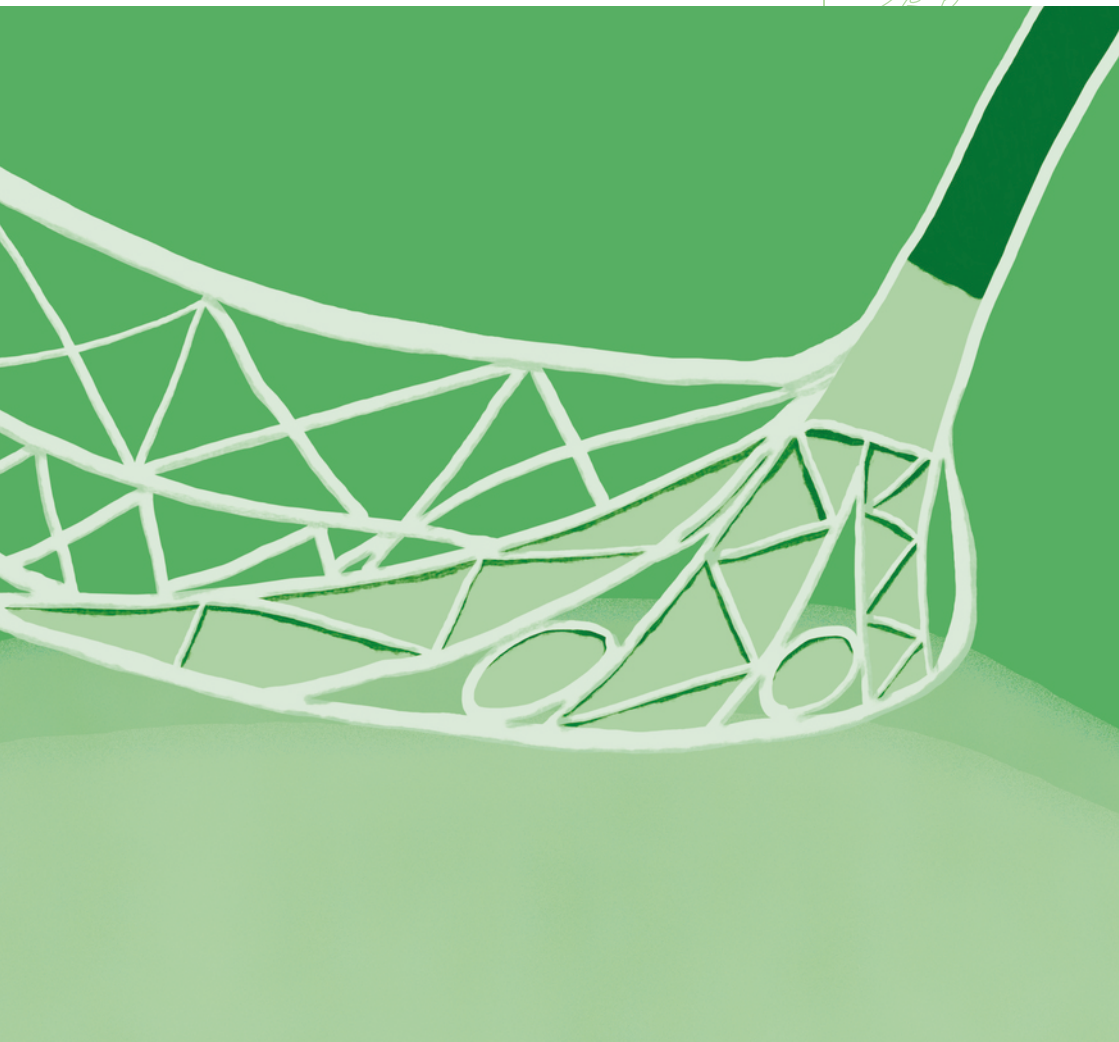


červen 2026
11. číslo

Žurnál



Obsah

2

Mgr. Kateřina Karasová

7

Můj měsíc na Erasmu v německém Kasselu

10

Umělá inteligence: pomocník nebo problém?

12

Lidice pro 21. století

16

BigBoard Superfinále florbalu 2026

19

Matějská pouť

21

Poezie

22

Recenze

26

Češi nebudou chybět na fotbalovém MS

Šéfredaktorka: Johana Kunzová / Redakce: Sofie Hlásná, Matěj Kučera, Eliška Siglerová, Nela Svobodová, Tomáš Vacek / Grafické zpracování, ilustrace: Patrik Sivek / Korektura: Mgr. Zuzana Sýkorová / Vydává Sportovní gymnázium, Kladno, Plzeňská 3103. / Časopis je občasník.

Kontakt: sivepa28b@sgagy.cz, kunzjo28b@sgagy.cz



Vážené čtenářky, vážení čtenáři a vážené čtenářstvo,

co vás v posledním čísle tohoto školního roku čeká? Těšit se můžete na pestrou škálu článků ze všech možných odvětví. Pokud odpočítáváte dny do World Cupu, Matěj Kučera si pro vás připravil článek o našich posledních krůčcích na tento turnaj. Dáváte-li přednost lokálnějším sportovním událostem, nenechte si ujít text o BigBoard Superfinále florbalu, které se konalo v pražské O2 areně. Vaše vědomosti rádi obohatíme i o ohlédnutí za historickou soutěží Lidice pro 21. století, o které psal Tomáš Vacek.

Trošku z jiného soudku je pak můj report o měsíčním pobytu na Erasmu v Německu. Své myšlenkové pochody a názory na umělou inteligenci zvěčnila Sofie Hlásná ve své úvaze o využívání AI. A v neposlední řadě nechybí ani recenze hudebních aktů a trocha poezie.

Doufáme, že se Vám bude závěrečné číslo líbit. Tímto bych chtěla moc poděkovat všem za úžasnou spolupráci — letos jsme časopis společně vrátili do skvělé formy. Velký dík a hold patří také Vám, našim čtenářům. To největší poděkování však směřuje právě k Patrikovi za nádherné grafické zpracování.

Johana Kunzová

šéfredaktorka

Mgr. Kateřina Karasová



Jak vzpomínáte na své začátky, když jste začala vyučovat na škole?

Tak já jsem na gymnáziu začala učit v roce 1992, pak jsem v roce 1993 šla na tři roky na mateřskou a učím tady doteď. A když jsem začínala, tak jsem začínala v této budově v roce 1988 na základní škole a jednou jsem plynule přešla z této budovy na jinou část budovy, kde jsem učila na gymnáziu.

Co si myslíte obecně o chodu naší školy? Jak funguje?

Já jsem celkem spokojená, není pro mě problém plnit to, co mám. Se studenty nemám problém, aspoň si tedy myslím, že nemáme problém, protože se s nimi vždycky snažím dohodnout. A pokud se nechtějí dohodnout, tak přitvrdím, ale

jinak jsem přátelská a mně to vyhovuje. A s paní ředitelkou si dobře sednu.

Ano, paní ředitelka je moc dobrá.

No pro mě jo. A i pan zástupce. Já si nemám na co stěžovat, vše je fajn. Fakt, že jo.

Jaké programy by se vám líbily pro studenty? Třeba projektové dny a podobně?

Projektové dny se teď plánují pro vyšší gymnázium a já bych určitě zařadila dějepisný projekt, přemýšlím o návštěvě Muzea na demarkační linii a ještě to proberu s nějakým jiným vyučujícím, možná s angličtinou, s paní Jasenovskou, protože to je v souvislosti s americkou armádou, samozřejmě to je v Roky-



canech. No a jinak navrhuju nový seminář do příštího roku, a to jsou Dějiny židovského národa, které mě hodně zajímají, mám k tomu hodně materiálu a baví mě to. Takže to navrhnou studentům třetího a čtvrtého ročníku a je to jen na nich, buďto se budou chtít zapojit, nebo ne.

Plánujete i nějaké další výlety pro žáky?

Kromě toho projektového dne jsem ochotná s nějakou třídou jet, myslím si, že první ročníky, konkrétně 1. D chtěla někam jet na Vánoce, takže Vánoční trhy, to uděláme s němčinou, a pokud se bude chtít paní třídní zapojit, můžeme to naplánovat spolu. Asi buď v Drážďanech nebo Norimberku. Jo, takže asi nějaký německý vánoční trh.

Osvětím nevím, tam možná příští rok. Kdyby se chtěla zapojit současná IV. A, která už bude v prvním ročníku, ale musím sehnat dobrý počet studentů, což je někdy problém. Každý souhlasí, ale potom se na poslední chvíli odhlásí. Ono se jim to zdá někdy drahý. Ono to není za humny, že jo, takže se tam jede docela dlouho. Vyjíždí se ráno v sedm

a jsme tam někdy ve dvanáct, ale zase člověk jako jednotlivec se tam dost špatně dostává. Ale může to pomoci také v češtině a myslím si, že je to hodně přínosný, hlavně v současné době.

Máte s učiteli dobré vztahy? A můžete jmenovat nějaké konkrétní učitele třeba?

Jo, to mám tady na patře. Paní učitelka Holá, paní učitelka Jasenovská z angličtiny, s kterou chci teda dělat nějaký ten projektový den, taky s paní učitelkou Sýkorovou. Tady prostě celkem se všemi je to úplně v pohodě. A to ať už mladší nebo starší, je to úplně jedno. Nejsem konfliktní člověk, aspoň teda nechci být, takže se snažím být nekonfliktní člověk.

Pamatujete si, jaké bylo vaše vlastní studium? Jaká byla maturita?

Pamatuju si, studovala jsem v Novém Strašci a měla jsem celkem jednu dvojku, a to z matematiky, a tři jedničky, protože jsem maturovala z ruštiny, češtiny a z dějepisu, takže dvojka byla z matematiky a tři jedničky k tomu.

Studium tam bylo fajn, byla to malá škola a vlastně jsem se tam seznámila i se svým manželem, se kterým jsem se potom vzala a jsme doteď spolu, takže mi to tam sedlo. Ale teď už je to taková doba. V roce 1983 jsem absolvovala, a to je strašně dávno. To už je pravěk.

No to určitě ještě ne.

No podle mě jo.

Čtete naše školní noviny?

Já se přiznám rovnou, nečtu.

Ony jsou i špatně dohledatelné.

No právě, to je ten problém, protože ani nevím, kde to najít. Já vlastně nemám Facebook, nemám Instagram, prostě tyto věci, takže je nečtu. Ale vím, že to dělá i paní Sýkorová, že to koordinuje.

Když vyučujete dějepis, jaké období máte nejraději? Co vás na něm fascinuje?

No, tak určitě vrcholný středověk, miluju období tudorovské, Karla IV. Navštěvuji velice ráda hrady a zámky a tak dále, takže vrcholný středověk. Nemám ráda 19. století a pak zase mám ráda 20. století. Co se týče pravěku, taky ho úplně nemusím, ale přežiju ho.

(pozn. red.)

Kde najít Žurnál?

Jakmile vyjde Žurnál, běžíme za vedením a ihned vyhlášíme nový výtisk, protože chceme aby jej lidé četli. Žurnál vždy najdete ve vestibulu školy — pod tou televizí, kde je napsáno kdo má svátek a kolik zbývá minut do hodiny/přestávky — je tam stojan plný časopisů a mezi ním je vždy alespoň jeden výtisk. Další výtisky rozmísťujeme po vestibulu například na stůl, také jeden dáváme na podatelnu a myslím, že se jeden výtisk dostal i do sborovny. Při posledním vydání v únoru jsme jeden výtisk dali i do ředitelny (ten si asi nepřečtete).

Časopis se také snažíme dostat i na stránky školy. Bohužel, jak se mění navigace na sgagy.cz, tak se časopis různě přemisťoval.

Nyní přebýváme v nejzapadlejším koutě světa — v nabídce *Studium*. Tam je položka *Pro studenty*, ve které je několik možností, časopis najdete pod *Školní ča-*

sopis (stránka je pojmenována *Studentský časopis*).

Také jsme si založili Instagram. Mimochodem, jeden jsme už měli, ale ten momentálně okupuje studentský parlament (@studenti_sgagy). Náš nový profil je @zurnal_sgagy, tak nás neváhejte sledovat.

Pokud chcete časopis číst co nejdříve, tak samozřejmě je nejjednodušší zamířit do vestibulu, na druhém místě je bio našeho Instagramu a na posledním místě jsou stránky (kde si musíte poradit s tím nepoužitelným „okýnkem“).

Pokud nevěříte stránkám, Instagramu ani veřejnému stojánku na tiskoviny, tak mě můžete kdykoliv kontaktovat; já vám poté oznámím, až vyjde další číslo a nějak to dané vydání předám.

Patrik Sivek

Co si myslíte, že by studenti v dnešní době potřebovali?

Co by studenti potřebovali? Sebereflexi, více pokory a uvědomit si, že člověk jim chce předat to nejlepší, co může, ale oni jsou někdy absolutně neprůstřelní, nechtějí to vědět a slyšet. Takže to mě trochu mrzí, že do toho vkládám hodně sil a ne vždycky je to úspěšné, ale myslím si, že studenti se to dokážou naučit, jsou fajn a ti, kteří chtějí, tak těm se to jednou vrátí tím, že udělají maturitu.

Jak nahlížíte na zákaz telefonů?

Já si myslím, že by to nebylo úplně od věci. Určitě bych ho používala během výuky jen v případě, když učitel dá pokyn k vyhledávání nějakých informací na telefonu, ale zákaz telefonu v hodině bych uvítala, protože ať se snažím, jak se snažím, tak vždycky mě někdo obejde. Ten telefon si někam schová a já nemám síly ty telefony pořád všude hledat. U písemných prací se to snažím ohlídat, ale myslím si, že by nebylo úplně od věci, aby spolu děti mluvily a nebyly pouze na sociálních sítích nebo nehrály hry a víc se bavily. Ten kolektiv, aby spojovaly, takže za mě klidně zákaz mobilů. V hodině určitě.

Teď taková hypotetická otázka.

Kdybyste se vy na jeden den stala studentkou střední školy, jak byste si ten den představovala?

No, asi bych chtěla navštívit předměty, které mi vždycky šly. To znamená, ráda bych šla na češtinu, na dějepis, ZSV, vy-

hnula bych se hodinám chemie. Biologie, ta mi nevadí. Ale asi ta matematika, ta mi těžko šla, i když jsem z ní maturovala, takže teď mi už matematika moc neříká. Takže bych tady prožila takový klidný den, kde by byly nějaké volitelné semináře, které by byly humanitního typu, ale matematika, chemie, to ne.

Jak moc se změnil váš způsob výuky od doby, kdy jste začínala?

Tak ten se hodně změnil. Změnily se nároky. Mé nároky se snižují, protože když to srovnám se studenty, kteří tady absolvovali třeba před dvaceti lety a najdu jejich písemné práce, tak jsem toho po nich chtěla mnohem víc. Taky písemka byla třeba na celou hodinu. Teďka ty nároky jdou níž, protože dřív studenti více četli, měli třeba němčinu jako první cizí jazyk, takže jsme měli semináře i cvičení a vím, že potom ti studenti mohli jet dělat třeba zdravotní sestřičky do Německa nebo studovat v Německu. V současné době ty nároky jdou níž, ne každý by tedy byl schopen udělat ty testy, co ti studenti před dvaceti lety.

Co se týče dějepisu, tam moc nesnižuji, i když učím už jinak, protože nemá cenu biflovat se nějaké letopočty, ale vidím, že v té němčině je prostě ta náročnost nižší, než byla.

Proč jste se rozhodla učit? Byl to plán nebo spontánní rozhodnutí?

Proč jsem se rozhodla učit? Teďka jsem náhodou objevila při úklidu bytu po mamince skříň, kde jsem měla jako dítě nějaké sešity a hrála jsem si na učitelku,

což mi úplně vypadlo z hlavy a vím, že vždycky jsem si posadila tři medvědy a že jsem je učila a teď se mi to vybavilo, když jsem ten byt uklízela. Takže vlastně jsem si už od malička hrála na učitelku. Pak to přišlo na gymnázium, my jsme měli na výběr jen jednu školu a když nás nepřijali, tak jsme šli pracovat. Pak jsem si vybrala na filozofické fakultě vlastně dějepis a ten druhý jsem chtěla češtinu, ale nakonec jsem skončila na ruštině, protože ta čeština byla prý obsazená, ale jelikož jsem měla výborné výsledky z dějepisu s dalšími spolužačkami, tak nám nabídli ruštinu, na které byla volná místa. Nakonec jsem udělala zkoušky a vystudovala filozofickou fakultu dějepis, ruština a v devadesátých letech jsem absolvovala studium na pedagogické fakultě a dodělala si třetí předmět, a to německý jazyk, a k tomu, že budu studovat učitelství mě přivedl můj muž, který odcházel na matfyz, a abychom spolu mohli jezdit do Prahy, tak jsem zkusila filozofickou fakultu a učitelství. Takže vlastně můj muž. Jeho matka je navíc také učitelka, takže jsou z učitelské rodiny.

Chtěla byste něco studentům vzkázat?

Vzkázat... ať více čtou. Ale určitě nejenom tyhle noviny, ale člověk, když si vezme, kolik toho může přečíst, získávat nové znalosti a výrazové prostředky, prostě je z něj někdo jiný. Já jsem přečetla jako dítě spousty knížek a člověk byl do toho děje přímo vtážen, nebyl internet, nebyly žádné telefony a tak dále, takže ať se žáci vrátí ke čtení. Víím, že studenti moc nečtou, je to pro ně zbytečné, najdou si to na umělé inteligenci, ale to

není to, co je ten pravý zážitek, z té knížky ten děj zůstane v hlavě. A do dneška se můj syn diví, když mu ukážu čtyři čtenářské deníky, které jsem každý rok na gymplu musela odevzdávat, a to bylo dvacet knížek každý rok. „A to jsi jako všechno přečetla?“ „Ano, přečetla,“ takže ať čtou, ať získávají informace, co se děje kolem nich, ať jsou k ostatním lidem slušní, protože se jim to vrátí.

Poslední otázka, když tak mluvíte o knížkách, máte nějaké další záliby do volného času? Nebo jezdíte třeba ráda někam?

Jako určitě — filmy, ujiždím samozřejmě na historických dokumentech, ty jsou mým koníčkem, ale ze všech možných dob, vždycky se nějaké dobré objeví. Co se týče cestování, cestuji ráda v létě k moři. Máme sjeté vlastně odshora až dolů Bulharsko, takže jsme asi osmkrát v létě pobývali v Bulharsku na různých místech. A pak mám ráda zvířátka, takže mám pejska i kočičky. No a teďka trávím dost času s vnučkou, takže už i malé dítě, které teda zatím je trošičku takové maminkové, takže se snažím jako babička zapůsobit. Ale jako předtím jsem taky chodila na aerobik, bohužel tedy po tom, co jsem si zlomila kotník, jsem přestala, ale pohyb byl mým velkým koníčkem asi do takových čtyřiceti let. Samozřejmě i ty knížky, kterých mám hodně dodnes a stále je musím přečíst, takže až půjdu do důchodu — což teďka teda nepůjdu — tak je snad dočtu.

Můj měsíc na Erasmu v německém Kasselu

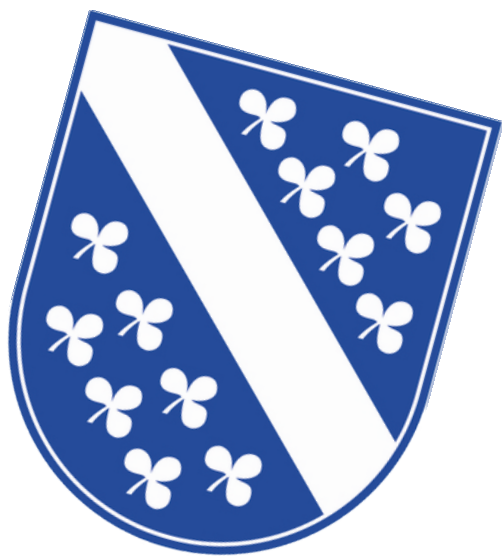
Když jsem po úmorné osmihodinové jízdě autobusem konečně vystoupila na nádraží v Kasselu, mísila se ve mně únava s očekáváním. Na místě mě vyzvedla sympaticky vypadající rodina mé výměnné studentky Kathariny. První dojmy byly skvělé, dostala jsem vlastní pokoj (sice s palandou, ale soukromí se cení) a první bezlepkovou večeři. Tehdy jsem ještě netušila, že mě čeká měsíc plný kulturních šoků a gastronomických experimentů.

Německé školství: Méně je někdy více?

Mým prvním velkým překvapením byl německý školní systém. Jako studentka českého gymnázia jsem zvyklá na poměrně vysoké tempo a objem učiva, proto mě místní přístup trochu zaskočil. Výuka zde probíhá v blocích po dvou hodinách (2×45 minut), což znamená, že za den stihnete jen tři předměty. Na jednu stranu je to méně stresující, na stranu druhou mi úroveň učiva přišla ve srovnání s naším „gymplem“ velmi

jednoduchá, v mnoha předmětech jsme se pohybovali na úrovni naší kvarty nebo kvinty.

Co mě však nadchlo, byla praktičnost. V chemii jsme neustále v laboratořích. I když se mi hned v úvodu povedlo rozlít indikátor, který spolehlivě obarvil vše v dosahu, oceňuji, že teorii hned vidíme v praxi. Podobně to vypadalo ve fyzice, kde jsme místo počítání příkladů sedli na kola a měřili práci ve Wattech přímo při jízdě. Je to zábavné, ale přiznávám, že jsem v tu chvíli pocítila vděčnost za to, jak moc nás doma drtí, člověk si pak uvědomí, jaký má základ.



Lekce historie

Nejsilnějším a zároveň nejsmutnějším momentem celého pobytu byla exkurze do koncentračního tábora Guxhagen. Jít na takové místo s německými studenty byla zkušenost, která mě hluboce zasáhla. Šokovalo mě, jak málo toho místní studenti o druhé světové válce vědí. Mají dějepis jen jednou týdně a jejich znalosti často končí u zhlédnutí filmu *Schindlerův seznam*.

Kulturní šoky a „chléb se solí“

Život v německé rodině přinesl i řadu úsměvných momentů. Pokud si myslíte, že Němci jsou mistři kuchyně, realita mého pobytu byla jiná. Teplé večere zde téměř neexistují; standardem byl chleba s máslem a solí, z čehož jsem byla zpočátku v šoku. Stejně tak mě fascinovala místní záliba v minipsech v oblečcích, procházky s Arthurem a jeho „gangem“ byly pro mě spíše bizarním zážitkem.

Další věc, na kterou jsem si těžko zvykala, bylo popotahování. Němci snad vůbec nepoužívají kapesníky a neustále popotahují, což mi přišlo neuvěřitelně nepříjemné.

Když došlo na téma Protektorátu Čechy a Morava nebo atentátu na Heydricha, nikdo kromě učitele dějepisu netušil, o čem mluvím. Vyprávěla jsem panu učiteli (který byl mimochodem velmi sympatický a dělal mi překladatele) celý příběh Kubiše a Gabčíka, zradu Čurdy i hrdinný odpor v kostele. Viděla jsem na něm, jak je zaskočený a dojatý, dokonce se mi začal omlouvat za neznalost svých studentů.

V tu chvíli jsem si uvědomila, jak moc jsem vděčná za naši školu. Tímto bych chtěla vzdát hold svému učiteli dějepisu, panu učiteli Krásovi. Děkuji za každý detail a každou informaci, díky kterým jsem si byla vědoma všech těch hrůz a mohu se z nich poučit. Je smutné, že někteří studenti ani nevěděli, že mají koncentrační tábor „za rohem“, dokud tam nejeli na exkurzi.

Sport, volný čas a Mario Kart

Erasmus ale nebyl jen o vážných tématech. Velkou část času jsem trávila s Kathou ve veslařském klubu. Absolvovala jsem nespočet tréninků v posilovně i na bazénu, a i když mě občas ničila touha po „pořádném jídle“, sportovní komunita a slovo „Schmuck“, které tam používali skoro pořád, mi přirostly k srdci.

Večery pak často patřily soubojům v Mario Kart. Přestože mě ze začátku poráželi, mým cílem bylo převzít dominanci, což se mi postupně dařilo. A když byl čas na odpočinek, sledovala jsem český hokej a prožívala každou emocionální prohru, jako by šlo o finále mistrovství světa.

Závěrečná reflexe

Můj pobyt v Kasselu trval měsíc, a i když jsem si deník po jedenáctém dni přestala psát, zážitky ve mně zůstanou navždy. Erasmus mi otevřel oči. Naučil mě, že český vzdělávací systém nám dává neuvěřitelný rozhled, za který bychom měli být rádi. Poznala jsem skvělé lidi, vyzkoušela si život v jiné kultuře a zjistila, že i přes drobné odlišnosti (jako je to smrkání nebo jídlo) si máme s našimi sousedy co říct.

Pokud máte možnost vyrazit, neváhejte. Je to zkušenost, která vás zocelí, naučí vás samostatnosti a možná vás i přiměje k tomu, abyste po návratu s větší chutí otevřeli učebnici dějepisu.





Umělá inteligence: pomocník nebo problém?

Mluví se o ní skoro pořád. Ve škole, na internetu, mezi lidmi. A i když to možná nechceme přiznat, většina z nás ji už někdy použila. Já taky. Je to rychlé, jednoduché a často to ušetří dost času. Jenže čím víc nad tím přemýšlím, tím víc mi na tom něco nesedí.

Přijde mi, že jsme si na umělou inteligenci zvykli až moc rychle. Vůbec jsme nestihli řešit, jestli je to vlastně dobře nebo špatně. Prostě se objevila a my ji hned začali používat na všechno. A někdy mám pocit, že bez ní už ani nechceme fungovat. Nejvíc mi vadí, jak snadno nahrazuje naše vlastní přemýšlení. Když máme napsat sloh, udělat referát nebo něco vymyslet, první, co spoustu lidí napadne, je použít AI. Jenže tím si podle mě sami ubíráme schopnost tvořit něco vlastního. Možná to zní přehnaně, ale přijde mi, že tím trochu „hloupneme“. Ne proto, že bychom neměli na to přemýšlet, ale proto, že se nám nechce.

Další problém je, že umělá inteligence nepřemýšlí jako člověk. Nemá vlastní názor, zkušenosti ani odpovědnost za to, co říká. Přesto jí často věříme víc než sami sobě. A to je podle mě dost nebezpečné. Může napsat něco, co zní přesvědčivě, ale není to pravda — a my to ani nepoznáme. Zároveň si myslím, že se trochu ztrácí smysl práce. Když něco vytvoří AI během pár sekund, jakou má pak hodnotu, když to samé děláme my? A co to znamená do budoucna? Budeme se ještě snažit něco umět, nebo se spolehne na to, že to „něco“ udělá za nás?

Nechci říct, že by se umělá inteligence měla úplně zakázat. Má svoje výhody a někdy opravdu pomůže. Ale myslím si, že ji používáme až moc bez přemýšlení. Bereme ji jako samozřejmost, místo toho, abychom si uvědomovali její rizika. Možná největší problém není samotná technologie, ale to, jak k ní přistupujeme my. Jestli ji budeme používat rozumně, nebo jestli se na ní staneme závislí. Každopádně je to něco, co už je součástí našeho života, a záleží hlavně na nás, jak s tím naložíme.

Lidice pro 21. století

Vyhlášení 21. ročníku vědomostní soutěže Lidice pro 21. století proběhlo v Kongresovém centru GASK v Kutné Hoře za hojné účasti studentstva Sgagy Kladno.

Sraz před školou byl v 7:45, ale dorazil jsem se značným zpožděním, autobus postihla jakási vážná technická choroba. Když jsem se konečně dostal z Kladna-Sítné ke škole, na nájezdové cestě už čekala bílá dodávka.

Vyjeli jsme v osm. Ve voze nás bylo deset: osm žen, pan Devera a já. Cesta ubíhala rychle, a to hlavně díky tomu, že jsem se postupně dozvídal mnoho zajímavostí ze života pana školníka, který měl tu smůlu, že seděl zrovna vedle mě. Otevřely se i plány rekonstrukcí, které sice nebyly tajné, jen mě předtím nezajímaly, a také jeho dřívější profese — jak jsem zjistil, staral se kdysi o truhlářskou firmu, kterou vedl se svým bratrem.

Po zhruba dvou hodinách debat o životní filozofii, penězích a práci jsme dorazili do malé vesnice Košice, odkud to bylo už jen pár minut do Kutné Hory. Protože školní dodávka neoplývá moderní klimatizací, dorazil jsem v lehce propoceném obleku. Dorazili jsme na špatné parkoviště, ale čas kvapil, takže nás pan Devera vysadil u Kongresového centra a vydal se řešit parkování na vlastní pěst. Jak to dopadlo, jsem se už nedozvěděl.

Po zapsání do listiny naši pozornost rychle odvedl bufet, protože jsem nesnídal, dal jsem si croissant a kávu. Nebylo to dobré, ale vypil jsem to.



Po usazení začal program. Úvodní proslovy se nesly v duchu naděje v historické obory a potřeby připomínat minulost. V tu chvíli jsem si uvědomil, že během své životní historie si nejvíc připomínáme právě to, že bychom si měli připomínat historii. A přesto to, s ohledem na historii, nikdy úplně nevedlo k něčemu stabilnímu.

Dalo by se říct, že historie je nástroj, který nám umožňuje jen matně tušit, co nás může čekat, spíše než jakési morální „poučovací“ o tom, v čem už nikdy nechybovat. Nejzajímavější částí bylo vyhlášení soutěže o nejaktivnější školu, kterou vyhrála jakási slovenská škola. V momentě, kdy zazněl její název, se zvedla dobrá polovina sálu — jejich zástupkyně to později vysvětlila tím, že potřebovali splnit minimální kapacitu pro objednání autobusu.



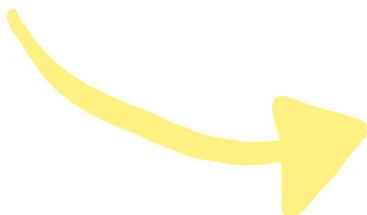
Během programu se četly i eseje. Ze čtyř přečtených byly dvě z našeho gymnázia. A soutěž jako celek pro nás dopadla tradičně dobře — do finálové jednadvacítky se dostali tři studenti: já, Anna Krpatová a Natálie Andrejsková. Druhá jmenovaná nakonec získala druhé místo. Po skončení přišlo focení venku, což znamenalo další vlnu vedra a pocení. Následně jsme se přesunuli zpět do sálu na jídlo, hlavním chodem byly stripsy a lasagne, možná ještě něco navíc. Dal jsem si další kafe.

Poté nás pan Devera překvapil dočádkou, která byla před Centrem připravena k odjezdu. Myslím, že mě pan Devera měl dost, takže se pravděpodobně nezlobil, že jsem si nasadil sluchátka a usnul. Toliko vypití nedobré kávy zřejmě nemělo účinku.

Byl to příjemný den.



**Podívejte se, co
napsalo účastnictvo
soutěže**



BigBoard Superfinále florbalu 2026

Již tradičně se letošní florbalová sezóna uzavřela největší akcí roku, letos již 14. ročníkem BigBoard Superfinále florbalu (BBSFF) a stejně jako každý rok ukázala, proč tento sport přitahuje tolik fanoušků nejen v České republice, ale i celosvětově. Do O2 arény se přijelo podívat přes 14 tisíc fanoušků všech věkových kategorií — od nadšených mladých fanoušků ve svých dresech a klubových šálách po jejich rodiče a prarodiče, ale všichni měli jedno společné, a to byla touha podpořit svůj oblíbený tým a prožít tento důležitý den s nimi.

Celou akci odstartovaly finálové zápasy meziškolní soutěže *Subterra cup*, nejdříve dívky, konkrétně OA Praha 3 Kubelíkova proti SZŠ a VOŠZ Brno, poté chlapci, konkrétně Gymnázium a SOŠ Dr. Václava Šmejkalů Ústí nad Labem proti OA a VOŠ Brno Kotlářská. Oba zápasy byly na vysoké florbalové úrovni, ale skončily vítězně pouze pro dva z nich, pro OA Praha 3 Kubelíkova, která vyhrála o 6 gólů s finálním skóre Kubelíkova—Brno 9:3, a pro Gymnázium a SOŠ Dr. Václava Šmejkalů Ústí nad Labem, kteří po velmi vyrovnaném zápase vyhráli o 3 góly s finálním skóre Ústí nad Labem—Brno 4:1.

Dalším zápasem bylo finále ČEZ Extraligy žen. Do zápasu nastoupily 1. SC NATIONS Vítkovice, které na Superfinále hrály již desetkrát s bilancí osm výher a dvou porážek, proti *Bulldogs Brno*, které se do finále dostaly poprvé v historii celého klubu, což z nich udělalo jednoznačné „underdogs“ (*pun intended*). Po zaznění počáteční sirény nevydržel klid ani dvě minuty, v čase 01:48 totiž padl první gól utkání, a to přes všechna očekávání gól Bulldogs Brno, vstřelen E. Brucháčkovou. Vítkovicím ale dlouho netrvalo, než skóre obrátily, v čase 13:15 vstřelila V. Beránková dlouhou a precizní střelou vyrovnávací



branku a o chvíli později, v čase 14:22 dokázala Malwina Zagórska samostatným brejkem na gólmanku skóre otočit na stranu Vítkovic. Bulldočkám se podařilo úder vrátit až ve 2. třetině, a to v čase 26:48, kdy obrátila fanouškovská oblíbenkyně Anna Brucháčková skóre na 2:2. Bylo opět vyrovnáno a nic nebylo jisté. Po zbytek 2. třetiny i po téměř celé trvání 3. třetiny se nepodařilo ani jednomu týmu úspěšně zakončit a nejistota přetrvávala až do posledních čtyř vteřin. Gól. Celá O2 aréna se rozduňela. S asistencí Anny Brucháčkové se podařilo Adéle Částečkové v čase 59:56 vstřelit 3. a rozhodující gól pro Bulldogs Brno.

Vítkovice se pokusily o dorovnání ze všech sil, ale času bylo příliš málo a Bulldogs Brno se staly poprvé v historii, s finálním skóre Vítkovice—Bulldogs 2:3, mistryněmi ČEZ Extraligy.

Zbýval už jen závěrečný zápas, finále *Livesport Superligy*. Ještě před jeho začátkem se atmosféra celé O2 arény změnila. Jako by se celá hala rozdělila na dvě jasné poloviny; fanoušci Mladé Boleslavi v modrém a fanoušci Tatranu Střešovice v červeném, oba dva kotle přímo naproti sobě. Tyto dva týmy jsou dlouhodobými rivaly a bylo to již počtvrté v řadě, co se střetly a bojovaly proti

sobě o titul — z těchto tří předchozích střetnutí si odvezl dvě výhry Tatran a jednu Boleslav. Opět proti sobě stály tyto dva legendární týmy, v největší aréně v republice, na největší florbalové akci za celý rok před více než 14 tisíci fanoušky. Zbývala jen jedna otázka: Kdo vyhraje? *Předvýběr.CZ Florbal Mladá Boleslav* nebo *ESA logistika Tatran Strěšovice*?

Ani v tomto utkání nezůstal klid dlouho. V čase 02:23 vstřelil otevírací gól fanouškovský oblíbenec (i můj osobní favorit) Marek Beneš s asistencí Matěje Havlase a toto skóre přetrvalo až do 2. třetiny. Boleslavi se podařilo skóre vyrovnat až v čase 23:26 velmi kontroverzním, ale nakonec uznaným gólem, který dostal za brankovou čáru Jiří Besta potom, co nad míčem ztratil brankář Tatranu Lukáš Kříž kontrolu. Toto skóre opět vytrvalo až do konce třetiny a do finále se šlo s čistým štítem. Teď jde o všechno. Oba dva týmy hrají opatrně, za žádnou cenu nechtějí, aby se soupeř dostal k míči a do střelby se příliš neodváží. Pak přijde zlom. Čas 45:49, Adam Delong v samostatném útěku vstřeluje gól pro Boleslav a obrací skóre na jejich stranu, pak další, v čase 49:07 zazáří Šimon Stránský a skóre zvyšuje na 3:1. Tatranu chvíli trvá, než se vzpamatují, ale

v čase 53:24 vrací úder Matěj Havlas a zmenšuje brankový rozdíl na pouze jeden gól. Havlasova branka vlila Tatraru sílu do žil a začínají být mnohem aktivnější a agresivnější, to jim ovšem nepřetrvá a v čase 55:57 opět prohlubuje brankový rozdíl Michal Sládek pro Boleslav. Tatran se po již čtvrtém gólu rozhodne odvolat gólmana a hrát tedy 6 na 5, toho ale Boleslav pouze využije a připsuje si další dva góly; 56:42 — Michal Sládek a 58:14 — Adam Delong. Tatran se ovšem nevzdává a v čase 58:51 Marek Beneš ještě vstřeluje další gól. Času už bohužel není dostatek a i přes ta-transkou powerplay vstřeluje v čase 59:27 Joakim Victor Lund poslední a naprosto utvrzující gól do prázdné branky. *Předvýběr.CZ Florbal Mladá Boleslav* s finálním skóre Boleslav—Tatran 7:3 se stává již podruhé v řadě mistry Livesport Superligy.

Celá akce byla naprosto neskutečná a měla jsem osobně i tu čest pomoci s pořádáním, konkrétně se psaním statistik a s celkovými přípravami haly. Vidět vše nejen z tribuny, ale i ze zákulisí byl pro mě nezapomenutelný zážitek a letos, stejně jako každý rok, ukázalo Superfinále, proč je u nás florbal jeden z nejrychleji rostoucích sportů.

Matějská pouť

Kdo z vás navštívil během letošního začátku jara Matějskou pouť? Určitě ani letos na výstavišti v Praze neklamala. Počasí sice nebylo vřdycky nejpriznivější, nicméně ti, kteří ho vychytali, si jistě užili den plný zábavy.

Užít jste si mohli klasické atrakce, jako ruské kolo, menší horské dráhy, kolotoče a řetizkáče, ale nejen to. Jistě tu spoustu z vás našlo adrenalin, který jste třeba ani nečekali. Který adrenalin mám na mysli? Například atrakci King of Kings, katapult, který byl zde dvakrát, nebo atrakce jako je NASA.

Pro nějaké jiné pobavení bylo na pouti velké množství strašidelných domů. Já sice žádný nenavštívila, ale některé se staly poměrně populárními.

Velkých zážitků se tu dočkaly i malé děti, které si zde také našly své. Nejen, že bylo spoustu atrakcí přizpůsobeno jim, ale pouť obsahovala i lezecké dráhy a podobné zábavné prvky. Já osobně myslím, že si spoustu z nich oblíbilo

stánky s plyšáky, kterých byl taky vysoký počet. Nicméně stánky jako je střelnice se velice hodí i pro páry na rande – určitě se s někým shodnu, že pouť není vůbec špatné místo pro vaše rande.

Ceny atrakcí a stánků

Pochopitelně někdy mohou ceny atrakcí člověka odradit, ale budeme-li upřímní, vražedné byly v několika případech spíše stánky s jídlem.

Ceny atrakcí se držely okolo 150–250 Kč. Ale abychom nezapomněli na detaily, atrakce jako katapult se vyšplhaly až na 300 Kč. Ne všechny za ty peníze stály, ale ty, které jsem zmínila dříve, se určitě vyplatily.

Možná, že jsem trochu zdramatizovala ceny za jídlo. Jídlo bylo pestrého výběru, takže si každý přišel na chuť a ty ceny se, točily kolem 75 až 180 Kč.

Nehoda na atrakci

Možná jste slyšeli o nehodě, která se přihodila na atrakci breakdance jedné dívky. Ze svých zdrojů vím, že atrakce byla v době nehody již plně zastavená. Dívka po odpoutání spadla a zranila si hlavu tak, že musela do nemocnice. Ačkoli pokud vím, tak zkolabovala z dehydratace nebo podobného. Atrakce je plně funkční a bezpečná.

Mé hodnocení atrakcí

Airborne	neskutečný adrenalin, rychlost asi 125 km/h
King of Kings	děsivý, spoustu otoček, nic extra pro slabší povahy
Aeronaut	výhled na Prahu a celé výstaviště
Ruské kolo	příjemná oddechovka
Katapult	dražší, ale je nezapomenutelný. Jeden ze dvou katapultů je starý již 30 let, ale zatím funguje bez větších komplikací.

Samozřejmě, že ne ve všem se shodneme. Co se týká mě a mého doprovodu, my si s kamarádkami nestěžovaly. Příležitostí na pouti je mnoho. Třeba nás příště překvapí něčím ještě lepším.



Nela Svobodová

Jarní poupě

Na palouku rozkvetlém,
nové květy světlé,
vykoukly ven hnedle poté,
co zmizely stopy chladné.

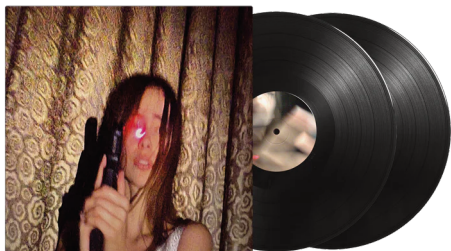
Jitřní záře probudí tě,
vylézt na svět přinutí tě.
Jen tak si bdíš na louce,
když kolem rostou modřence.

Vítr loukou ševlí,
zima však již nevelí.
Vstaneš do své nové poutě,
vždyť jsi přece jarní poupě.



Recenze

Poslední měsíc přinesl abstraktnímu rapovému světu několik zásadních vydání. O nejzásadnější z nich se s vámi podělím.



FAKEMINK

Jednadvacetiletý fenomén a výrazná postava současného anglického rapového undergroundu Fakemink vydal 22. května své svépomocí produkované debutové album *Terrified*. Během své krátké kariéry stihl vydat řadu hitů, jedno z nejzajímavějších EP letošního roku, vybudovat si pevnou fanouškovskou základnu na neobvyklé „mašťacky luxusní“ estetice či vystoupit na festivalu *Rolling Loud*. Jeho styl stojí na krátkých, okamžitě zapamatovatelných skladbách s chytlavými refrény a charakteristickou flow, kterou příliš neobměňuje. Většina jeho tracků se pohybuje okolo dvou minut, díky čemuž Fakeminkova hudba dokonale zapadá do chronicky online společnosti. Právě tahle forma zřejmě zajišťuje, že jeho tvorba jen tak rychle neztratí svůj účinek — i když textově občas působí jedno-



Terrified

dušeji, vyvažuje to propracovaná produkce, která prošla během posledních let výrazným vývojem. Zatímco starší skladby působí syrověji a lidštěji, v novější tvorbě Fakemink experimentuje se zvýšeným hlasem a atmosférickějšími beaty. Napříč jeho diskografií je zároveň patrná inspirace scénou okolo kolektivu *World Music* — zejména umělci jako Dean Blunt nebo projekty typu Babyfather, kteří jsou známí svým minimalistickým, ale emotivním songwritingem. Na *Terrified* je jasně znatelný koncept paranoie a úzkosti spojené s internetovou slávou. Fakemink je v textech zranitelnější než kdy dřív a lehce klaustrofobní atmosféru ještě umocňuje mluvené slovo modelky Victorie Davidoff, které album provází od začátku do konce.



BLADEE



Sulfur Surfer

Tohle album se nepovedlo. Neříká se mi to snadno — Bladee je už více než deset let stálíci experimentální hudby a jako hlavní tvář kolektivu Drain Gang patří mezi nejvlivnější umělce současného internetového undergroundu.

Jeho zvláštní vystupování, módní estetika i zasněné beaty zahalené do marihuanového oparu vytváří svět, který je svou mysteriозností až absurdně přitažlivý. Právě takhle neuchopitelnost vždycky dělala Bladeea tak fascinujícím.

Fanoušci navíc po nové hudbě nikdy nemusí čekat dlouho — Bladee vydává neustále nové singly a EP, v posledních letech však sólovým deskám spíše ustupoval ve prospěch společných

projektů. Oznámení nového alba tak vyvolalo velká očekávání, obzvlášť když vyšlo najevo, že jediným hostem bude David Tibet. Ano, ten David Tibet — legenda neofolku, okultismu a frontman *Current 93*.

Bohužel právě *Sulfur Surfer* možná představuje nejslabší Bladeeho desku vůbec. Bladee se zde až příliš snaží kombinovat ezoteriku, lore-building a maximalismus, aniž by jednotlivé prvky držely pohromadě. Produkci si kompletně vzal na starost *Whitearmor*, ale s těžkým srdcem musím říct, že velká část alba působí monotónně a bez života. Bladee je tentokrát až příliš seriózní, teatrální a tak trochu zahlcený sám sebou.

Po silných releasech jako *Evil World* — jednom z mých nejoblíbenějších *Drain Gang* projektů vzniklém ve spolupráci s Yung Leanem — nebo po výborném singlu *Eyelash* působí *Sulfur Surfer* jako pokus o další umělecký posun. Jenže místo kroku vpřed přišel krok vedle, který nezachrání ani Moloch, i přesto, že spolupráce Tibeta s Bladeem je bezesporu hudební událostí roku.





Na rozdíl od Bladeeho letos příjemně překvapil Thaiboy Digital. Často působí jako nejméně výrazný člen Drain Gangu, přestože je mezi fanoušky velmi oblíbený. Nikdy ale nenabízel tak silnou autorskou identitu jako například Ecco2k.

Na své teprve druhé sólové desce *Paradise* se spojil se švédským kolektivem *swedm* a výsledkem je překvapivě soudržná kombinace cloud rapu a elektronické taneční hudby. Album působí lehce, vzdušně a téměř „cestovně“ — jako soundtrack k noční cestě městem nebo dlouhému letu. Zároveň je ale nabitě chytlavými momenty a funguje i jako kolekce hitů. Po zklamání ze *Sulfur Surfer* působí *Paradise* jako připomínka toho, že *Drain Gang* stále dokáže přijít s hudbou, která není jen estetikou sama o sobě.

A o to víc se těším na Thaiboyův červnový koncert v pražské MeetFactory.





JE JPEGMAFIA CRINGE?

Podobně jako zklamal Bladee, zklamal letos i JPEGMAFIA. Jeden z hlavních představitelů špinavého experimentálního rapu vydal svou šestou desku *Experimental Rap*, album s názvem natolik sebevědomým, až působí téměř ironicky vzhledem k výsledku.

Samotné beats přitom nejsou hlavním problémem. Mnohem větší roli hraje všechno, co vydání alba předcházelo. Peggy na sebe několik měsíců zpátky upozornil fotkou s kontroverzním Ye a od té doby jako by postupně přebíral i část jeho manýrů.

Jeho současná vizualita působí nuceně a přehnaně teatrálně, například když v rozhovorech chodí oblečený jako Morfeus z *Matrixu*, přestože dříve patřil mezi stylisticky nejoriginálnější rappery své generace. Ještě únavnější je ale jeho vystupování. JPEGMAFIA dnes často působí jako člověk přesvědčený o vlastním statusu „zakladatele experimentálního rapu“, což je image, kterou se snaží neustále potvrzovat i skrze zbytečné konflikty a ego-tripové výroky.

Tyhle tendence se následně promítají i do *Experimental Rap*, alba, které je technicky schopné, ale zároveň prázdné. Pravděpodobně si ho už nikdy nepustím znovu, protože JPEGova parodická chronicky online persona zřejmě pohltila sebe samu.

← Foto: Levi Manchak

Češi konečně nebudou chybět na fotbalovém MS

Poprvé od roku 2006 uvidíme českou fotbalovou reprezentaci na nejprestižnějším fotbalovém turnaji vůbec. Projít nadstavbou nebylo jednoduché, naopak šlo o velmi vyrovnané a chvilkami infarktové duely. Definitivně však nelze popírat, že cesta byla sice trnitá, ale zato dobrodružná, a proto jsem se snažil vypíchnout několik statistik, zajímavostí a mnohem více.

Česko

Faerské os.

2:1

Český národní tým odstartoval skupinu duelem proti papírově slabšímu týmu, Faerským ostrovům, tedy souostroví v severním Atlantiku patřící pod Dánsko, kde nežije více než 55 000 lidí, tedy zhruba stejně jako třeba v Havířově nebo u nás v Kladně. V úvodní dvacetiminutové pasáži se toho příliš nestalo, ale pak přišlo zranění Holeše. Naštěstí se dvě minuty na to prosadil Patrik Schick a dodal svému týmu trochu pohody. V 62. minutě se prosadil Ladislav Krejčí, ale po přezkoumání VAR byl klíčový gól neu-

znán pro ofsajd. Tenký náskok domácího celku smazal v 83. minutě Gunnar Vatnhamar, a zaskočil tak Královéhradecký svatostánek „pod Lízátky“, hrálo se „od nuly“. Češi však nesložili zbraně a už v 85. minutě odpověděl Schick, který si po centru Jaroslava Zeleného připsal druhou trefu v zápase, kterou rozhodl o výhře Česka nejtěsnějším možným rozdílem.

Gibraltar Česko

0:4

Dalším vyzyvatelem byl Gibraltar, který také vstupoval do zápasu v roli outsidera. Duel zvládli čeští fotbalisté s o poznání větším klidem. Druhou „povinnou“ výhru odstartoval Václav Černý, když si hodil míč na obávanou levačku a tvrdou ranou po zemi přesně zakončil. Černý figuroval také u druhého gólu hostů, když na stříbrném podnose připravil balón Schickovi a ten tutovku proměnil. Černý si vzal slovo i u třetí trefy Česka. Naservíroval balón do šestnáctky, načež se nejlépe zkoordinoval Pavel Šulc, který byl ve správnou chvíli na správném místě a zvýšil na 0:3. V nastavení si vystřelil Jan Kliment svůj premiérový reprezentační gól, a zpečetil tak komfortní výhru 0:4. Nutno podotknout, že nebýt několika ohromujících zákroků gólmana Bradleyho Banda, mohlo být pro fotbalisty britského území mnohem hůře.

Česko Černá Hora

2:0

V zápase číslo 3 přivítali tuzemští fotbalisté Černou Horu v plzeňské Doosan Aréně. První trefa přišla v 23. minutě, když pohotovou ranou po zemi k tyči úřadoval Adam Hložek. Už zanedlouho

přišla odpověď týmu z Balkánu v podobě bomby pod horní tyč Milana Vukotiče, avšak radost netrvala příliš dlouho, jednalo se totiž o ofsajd. Ve 47. minutě si připsal druhý neuznaný gól v zápase Černý, šlo též o postavení mimo hru – 1:1 na neuznané góly. Druhou uznanou branku Čechů vsítil Schick skvělým prodloužením hlavou a nasměroval Česko k plnému počtu bodů po třech odehraných kolech.

Chorvatsko Česko

5:1

Jednoznačně nejtěžší zkouškou svěření Ivana Haška bylo silné Chorvatsko, které navíc dopředu hnalo domácí publikum. Svoji sílu potvrdili hráči v modrých dresech už po deset minutách hry po skvěle zahrané standardní situaci, jenže gól byl po přezkoumání neuznán. Otevírací branku vstřelil hlavou až ve 42. minutě Andrej Kramarič. Víc se toho v první půli neudálo, a Češi tak po 45 minutách tahali za kratší konec.

Výrazně více gólů však nabídl poločas druhý, a to hned pět. Nejdříve se po rohovém kopu prosadil Tomáš Souček a vyrovnal v 58. minutě stav utkání. Pak náhle přišel náraz. Český tým schytal v rozmezí třinácti minut rovnou čtyři „fíky“. Nejdříve z puntíku s přehledem úřadoval Modrić, šest minut po něm

přesně zakončil Ivan Perišić a Chorvaté odskočili na dva góly. Pouze dvě minuty poté byla nařízena další penalta, tentokrát za ruku. Ante Budimir se nemýlil a zvyšoval už na 4:1. Hřebíček do české rakve zatlouklo duo Modriće a Perišiće. Zkušený Luka Modrić se vyznamenal svojí fotbalovou dovedností a poslal excelentní průnikovou nahrávku na kopačky Kramariče, který s takovou šancí umí naložit, 5:1. Česko tak utrpělo první porážku ve skupině, navíc dost hořkou.

Černá Hora Česko

0:2

První odvetný duel se konal s Černou Horou, aneb týmem, co nám stihl vstřelit pouze jednu branku za všech 6 vzájemných zápasů, a navíc Češi v každém z nich tahali za delší konec. Ani dnes tomu nebylo jinak. Všichni fanoušci, co ještě ve 3. minutě nesledovali u obrazovek toho museli pěkně litovat, protože už po 170 vteřinách z voleje páčil ostrými Lukáš Červ a svojí nádhernou šibenicí nás poslal do brzkého vedení. Češi nepolevovali a přišlo hned několik šancí, když chyběl kus štěstíčka Schickovi nebo když Šulc nastřelil břevno. Vyrovnání domácích však nebylo daleko. Mladičký Andrija Bulatovič se do toho opřel a našťestí pro nás nastřelil spojníci. Šanci bylo opravdu mnoho, nicméně skóre po úvodní části záhadně zůstalo 0:1. V 66. minutě málem přišla vyrovnávající

branka, jenže útočníci Černé Hory nedokázali potrestat zaváhání Staňka, jenž se odčinil skvělým záchranným zákrokem. Na druhý gól si fanoušci museli trpělivě počkat, přišel totiž až na konci 6. minuty nastavení, když protiútok zkuseně vyřešili Kuchta s Černým.

Česko Chorvatsko

0:0

Po vítězném zápase s Černou Horou, kde si Češi spravili chuť, je čekal reparát s jejich jediným přemožitelem. Naším do karet hrála výhoda domácího prostředí a role outsidersa, tudíž mohli spíše překvapit. Překvapil málem i Lukáš Provod, který ve svém slávistickém Edenu vyslal nepříjemnou střelu z přímého kopu, Livakovič však stihl zareagovat a střelu vytěsnil. Hned vzápětí mohl trestat Pavel Šulc, ale rána mu nesedla. V zápase bylo k vidění ještě několik šancí na obou stranách, ale defenzivní partie skončila smírně, nepadla ani branka. Chorvaté si tak uhájili první místo ve skupině, zato Češi měli na čem stavět.

Faerské os. Česko

2:1

Předposlední zápas skupiny, úkolem bylo neklopýtnout a zvítězit. Statisticky jsme převažovali, ale to nestačí. Byli to právě Faeřané, co promluvili první.

V 67. minutě dokázali dobře sehrát protiútok a díky technickému zakončením Hanuse Sorensena se mohli radovat. V 78. minutě nápor Česka zužitkoval Adam Karabec zcela neobvyklým gólem, když s ledovým klidem uklidil balón do sítě lehkým „dloubáčkem“. Pak ovšem přišla ledová sprcha. Několik nepřesností v obraně vyústilo v nebezpečnou situaci a následné chytré řešení situace Martinem Agnarssonem, načež hosté nedokázali odpovědět. Branka vyvolala vlnu euforie v útrobách stadionu Tórsvøllur, kde se mimochodem hraje na umělém trávníku.

Na druhé straně čeští příznivci spokojení být nemohli, dost fanoušků se do reprezentantů opřelo, neboť utkání mělo skončit příjemnou výhrou. Přestože se jejich reprezentanti ani naplno neživí fotbalem a chodí běžně do práce, podařil se jim tímto zápasem možná nejlepší zápas v jejich samotné historii. Následkem byl také vyhozov hlavního trenéra Ivana Haška, dost možná klíčový tah do budoucího vývoje kvalifikace.

Česko Gibraltar

6:0

Poslední představení ve skupině se uskutečnilo na Andrově stadionu v Olo-mouci. Tým dočasně vedl Jaroslav Köstl, tedy doposavad asistent hlavního kouče. Byť si před tímto kláním odbyl vítěznou premiéru, fanoušci nebyli spokojení. Vý-

hra 1:0 se San Marinem, které podle žebříčku FIFA strávilo v součtu přes 30 let na nejhorší pozici na světě (tedy 210./211. místo). Tlak z okolí nebyl nejmenší a opět mnoho fanoušků sdílelo skeptické názory před utkáním.

Domáci se dokázali prosadit už po pěti minutách, potom co David Douděra namířil přesně k pravé tyči. V minutě osmnácté si ke gólu připsal „áčko“, když našel svého klubového parťáka Chorého ve vápně, který ukočíroval ostrý centr ze strany do svatyně Gibraltarů. Do třetice se za české „lvy“ prosadil Coufal, jemuž po skvělé souhře ze standardní situace následná střela zpoza vápná sedla náramně. I Vladimír Coufal se rozhodl ke gólu zapsat asistenci. V 39. minutě jeho přízemní centr zakončil Karabec a stav zápasu byl rázem 4:0. Tohle však ještě nebylo vše z prvního poločasu, jelikož se k hlavičce ve 44. minutě dostal Souček a situace Gibraltarů šla z deště pod okap. V druhém dějství se už gólové hody nekonaly, ale přesto v 51. minutě přidal ještě jeden gól Robin Hranáč, čímž udělal finální úpravu na tenisový výsledek. Češi přesvědčivě zvítězili 6:0.

Bohužel ani tento zápas se neobešel bez kaňky. Hned po finálním hvizdu hráči místo děkovačky odešli do kabin. Chvilí potom přišel kapitán Souček se svým bývalým parťákem ze Slávie a West Hamu, Coufalem, a vyjasňovali si situaci s kotlem. Tento incident rozhodl o budoucí změně kapitána reprezentace a nejspíše i o dalších změnách, které zůstaly takříkajíc v kabině.

Česká fotbalová reprezentace skončila na celkovém druhém místě ve skupině za Chorvaty, tudíž šance dostat se na nejen fotbalovou, ale i světově nejsledovanější událost byla stále ve hře. Los nám to zrovna neulehčil, jelikož na nás vyšli našláplí Irové. Ti si na své konto připsali skalp silného Portugalska s Cristianem Ronaldem, jemuž se ale zápas příliš nepovedl, protože ho sudí „poslal do sprch“ a jeho celek kousal porážku 2:0.

První zápas pod novým trenérem, Miroslavem Koubkem, nezačal pro české svěřence pozitivně. Několik ofenzivních hrozeb jsme přežili i trochu se štěstím. Ani Šulc na druhé straně nedokázal rapidní střelu usměrnit. V 17. minutě přišla doposavad největší šance Irů na gól. Sudí po přezkoumání videa nařídil pokutový kop a obávaný Troy Parrot, kanonýr z nizozemského Alkmaaru, potvrdil svoji střeleckou schopnost. Druhá facka přišla hned ve 23. minutě. Po zahrání rohového kopu na zadní tyč se balón především nešťastnou shodou náhod dostal podruhé za čáru branky Matěje Kováře a Smaragdový ostrov byl na vlně a hlavně na cestě za postupem do dalšího kola. Nedošlo ovšem na skládání zbraní, nýbrž na snahu vyrovnat.

O několik momentů po gólu číslo dva přišel rohový kop a následné zatažení za dres Ladislava Krejčího, po kte-

rém se kopala penalta i na opačné straně. Patrik Schick s ledovým klidem suverénně proměnil a comeback tak započal. Coufal v 51. minutě málem překvapil gólmana Kellehera, ale ten nenápadnou hlavičku vytěsnil. V 80. minutě předvedl gólman Kovář nádherný zákrok a zneemožnil tak Parrotovi poslat Irsko do dvougólového náskoku. Čas se neúprosně zkracoval. Najednou přišla standardní situace z dobrého místa na centr. Sadílek se k tomu postavil a ve spolupráci s Krejčím se postarali o vyrovnání na 2:2, na koni jsme tentokrát byli my. V posledním nastavení mohlo být hotovo, jenže opět zmiňovaný Krejčí neměl dostatečný rozmach pro razantní střelu a kapka štěstíčka pomohla také hostům. V prodloužení přestřelil Souček z nebezpečného místa, poté Schick nastřelil ruku, ale na odpískání to nebylo. Při protiútoky Irů ve 104. minutě se musel pro riskantní výzvu skluzem odhodlat Hranáč, ale zvládl to na výbornou a svým heroickým zákrokem udržel Česko ve hře. Druhý poločas skončil také bez vstřelené branky, a tak se šlo vabank na penaltový rozstřel.

Prvních pět střelců bylo úspěšných a bohužel padla první neproměněná na Mojžíra Chytila. Tlak byl obrovský, ale následující penaltu famózně vystihl i Kovář a rázem se šlo „od nuly.“ Kovář dále lapil také pátou penaltu a otázka po-

stupu do dalšího kola byla na Janu Klimentovi, jenž měl na kontě do tohoto momentu jediný gól na reprezentaci, co vstřelil před rokem a jedním dnem. Sebevědomou střelou „za háčky“ poslal Česko do dalšího kola a přišla euforie. Ta ovšem nemohla trvat příliš dlouho, bylo potřeba se připravit na velmi silného soupeře z Dánska.

Česko Dánsko

3:2

po penaltách

Zápas s Dány o vše. Diskutabilně nejdůležitější zápas pro českou fotbalovou reprezentaci za dvě dekády byl tu. Začátek tohoto utkání byl diametrálně odlišný oproti tomu předchozímu s Irskem. Již ve třetí minutě se mimořádnou peckou „halfvolejem“ blýskl Šulc a tribuny vášnivě a upřímně vybuchly radostí. Brzký inkasovaný gól Dány pravděpodobně nakopl a po většinu hry byli nebezpečnějším týmem. I my jsme měli šanci, jednu dokonce ohromnou, když mohl Provod zvýšit na 2:0 po geniální Šulcově průnikovce, jenže „finále“ mu nevyšlo. Přestože Češi vzdorovali, nedokázali zastavit velmi nebezpečný přímý kop. V 72. minutě dokázal hlavou malinko pozměnit směr přímého kopu nejvyšší Dán na place s úctyhodnými 192 centimetry, Joachim Andersen, čímž

Kladenská stopa

Neodmyslitelným puzzlem do skládačky pro postup byla dvojice Miroslav Koubek a Jan Suchopárek, dva velmi uznávaní rodáci z Kladna, kteří zapsali možná největší a nejvýznamnější milník ve svých kariérách. Miroslav Koubek se nejspíše stane nejstarším trenérem, co kdy vedl tým na Mistrovství světa vůbec, a to v rekordních 74 letech. Poukazuje tím na svoji úspěšnou defenzivní činnost, a hlavně také na své schopnosti správně připravit hráče mentálně. Na české „lvy“ byl přece jen vyvíjený tlak a mluvilo se o jejich šancích na postup dosti skepticky, což reprezentantům honbu za letenkou do Ameriky rozhodně neusnadnilo, bez důvěry a sebevědomí se hraje opravdu špatně.

Nemůžeme opomenout legendárního obránce, který se může pyšnit stříbrným kovem z Eura 1996, nebo třeba titulem s pražskou Slavií v sezóně 1995/96. Nejednalo se o žádného trenérského nováčka, v nedávné době hájil post kouče „lvíčat“ do 21 let. U seniorské reprezentace zaujal roli asistenta v prosinci roku 2025, stejně jako Koubek post hlavního. Jan Suchopárek je také velmi oblíbený, zejména na Kladensku. Bydlí v Družici nedaleko Kladna, kde ho místní berou „za svého“. Jedním z hlavních důvodů je to, že si „na nic nehraje,“ ukazuje charakter a účastní se lokálních akcí, oblékal dres tamního fotbalového klubu, a dokonce figuruje i v zastupitelstvu.

Co by kdyby?

Nezodpovězenou otázkou zůstane, jak by dopadla kvalifikace, kdyby Koubek kývl na angažmá v třetiligové Hostouni, která mimochodem hraje v současné sezóně i proti SK Kladno, tedy klubu, kde před lety začala jeho trenérská kariéra.

Předseda klubu TJ Sokol Hostouň, Jiří Hondl, o věci promluvil a vyjádřil své pocity z události. „Překvapilo mě, s jakým zájmem si to vyslechl, nebylo to tak, že by to okamžitě utnul nebo vyslechl jenom ze slušnosti. Prohodili jsme kolem toho pár vět a několik zpráv, a to bylo vše. Myslím ale, že do určité míry nad tou nabídkou přemýšlel.“ *(převzato z Kladenský deník.cz, pozn. red.)* – z odmítnutí nebyl v rozpacích, ba naopak, interakce s trenérem ho usvědčila o jeho profesionálním přístupu. „Jedna věc, v pozitivním smyslu, mi ale přeci jenom v paměti utkvěla, a to byl určitý rozpor mezi tím, jak byl mediálně anebo ve fotbalových kruzích prezentován a jak ve skutečnosti jednal a vystupoval.“

Zkrátka za pokus to určitě stálo a nemohl nic ztratit. Hostouň se tak může více proslavit a zviditelnit ve „fotbalovém světě“ a po „málem podepsání“ bývalého reprezentačního gólmana Tomáše Vaclíka se opět ocitla ve spojení s těmi nejlepšími z oboru v Česku.

otevřel střelecký účet Severanů. Češi přežili několik hrozeb a opět se prodlužovalo.

V kulaté 100. minutě se po odraženém autu opět dostal k míči Coufal a poslal míč „do ohně“, kde následně bývalý a současný kapitán, tedy Souček a Krejčí dopravili míč do brány a postup byl na dosah. Akorát když se komentátoři na konci 111. minuty bavili o tom, že v zápase padly všechny branky po standardních situacích, přišla další, po rohu. K centrovanému míči se dostal Kasper Høgh, kapitán norského překvapení v Lize mistrů Bodø/Glimt a milimetrovou hlavičkou vyrovnal na 2:2. Historie se opakovala, byl to opět penaltový hazard, co tentokrát rozhodoval o tom, kdo si zahraje na prestižním turnaji. K první penaltě se za Dány postavil Rasmus Højlund. Současný útočník Neapole sice nešetřil s razancí, avšak nastřílel pouze břevno. Následně proměnil Chory, po něm velmi zkušený Eriksen a nemýlil se také Souček. Třetí penaltu Dánu důležitým zákrokem vyrazil Kovář a výrazně přiblížil vysněný postup na MS. Umístění střely po Kovářovi vystihl také Hermansen, jenž působí ve West Hamu s Tomášem Součkem a zneškodnil penaltu českému kapitánovi Krejčímu. Ve čtvrté sérii se pokusil prokletí prolomit Mathias Jensen, ale pod obrovským nátlakem rupnul a střílel nad. Bez pochyby nejdůležitější kop své kariéry měl Michal Sadílek. Jestli promění, letí se do Ameriky. Po velkém nádechu a výdechu poslal merunu na druhou stranu, než kam šel brankář Dánů, a rozhodl tak o postupu České republiky po neuvěřitelné dvacetileté odmlce.

Tento moment bedlivě sledoval také Sadílkův dědeček, pan Antonín Jurásek, jehož reakce vyšla přímo od srdce. „Když jsem Michala viděl jít na tu penal-tu, musel jsem vstát a vydýchat sa. Tak sa mi rozbušilo srdce, že jsem myslel, že budu mět infarkt. Říkal jsem mojej: ‚Kurňa, já toho kluka dovedl k fotbalu a on mě teď dovede do hrobu!‘ ale když proměnil, nebudu ti kecat, to mi vyskočily slzičky. Povídám: ‚Mamo, o půl dvanácté jsem už dlouho nepil slivovicu, hned si jdu dát štamprlu,‘ vytáhl jsem flašu z ledničky, polk jsem, a když jsem viděl, jak Miša chodil po hřišti a bečál, bečál jsem taky,“ (převzato z iDNES.cz, pozn. red.) – tato slova chvály mluví za vše.

Pro český národ je toto vnímáno jako monumentální úspěch a pevně věřím, že ostudu na turnaji neuděláme. Zajímavostí je, že se na MS nepředstaví na rozdíl od nás třeba fotbalem notoricky známá Itálie, jejímž přemožitelem se v kvalifikaci stala Bosna a Hercegovina.

Uvnitř jsem přesvědčený, že to za špatnou známku z biologie stálo a doufám, že se Češi semknou a místo pesimistických řečí od fanoušků přijde pozitivní impuls a chuť fandit.





© Redakce Žurnálu Sportovního gymnázia, Kladno, Plzeňská 3103
2026, všechna práva a chyby v textu vyhrazeny